

Da ikke flere begærede Ordet, var Forhandlingen sluttet.

Lovforslaget (se Tillæg C.) vedtoges med 54 Stemmer mod 10.

Formanden (H. Sjøsbro): Forslaget vil nu blive tilbageendt til Landstingets Formand, da det er undergaaet Forandringer her i Tinget.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om de Universitetet og Kommunitetet vedkommende Lønningsforhold.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 1395; Udvalgets Betænkning i Tillæg B.).

Uden for Betænkningen var stillet følgende Ændrings- og Underændringsforslag af S. Scavenius:

Til §§ 1 og 2.

1) Underændringsforslag til Forslag 1. i Betænkningen:

„49“ ændres til „52“.

(Vedtages dette, tilraades at stemme imod Forslag 5. og 7. i Betænkningen).

2) Ændringsforslag til § 2:

§ 16de Linie ændres „15“ til „16“. Der sættes Punktum efter Professorater, og Resten af Stykket (16de til 27de Linie) udgaar.

Til § 5.

3) Underændringsforslag til Forslag 10. i Betænkningen:

„3,600 Kr.“ ændres til „3,800 Kr.“

Lovforslagets Paragraffer samt de stillede Ændrings- og Underændringsforslag fattes til Forhandling under et.

Ordføreren (H. Holm): Saa vidt jeg kan se, er det syvende Gang, at der siden 1871 foreligger for Tinget et Forslag om de Universitetet og Kommunitetet vedkommende Lønningsforhold. Men jeg haaber, at det

denne Gang skal blive den sidste, idet der er Udset til, at vi kunne finde en Løsning, som Folketinget fra sit Synspunkt kan være tilfreds med. Naar denne Sag tidligere, de 6 Gange, den ellers har foreligget, ikke er naaet videre end til 1ste Behandling her i Folketinget, saa antager jeg, det har sin væsentligste Grund deri, at man fra Regeringens og dens Benneres Side vel har stillet det Krav til Folketinget, at det skulde gaa ind paa højere Lønninger til Universitetets Professorer og Funktionærer, men at man paa den anden Side ikke har villet imødetomme Ønsker, som næredes her i Folketinget. Det er maaske ikke saa let nøjagtig at sige, hvilke Ønsker Folketinget har næret over for Universitetets hele Ordning, men jeg tror dog ikke, jeg tager fejl i, at Hovedsagen for Folketinget har været den at saa sat mere Skel imellem Universitetets Virksomhed for at uddanne de vordende Embedsmænd og Universitetets Virksomhed som en fri videnskabelig Højskole. Derfor har man fra Folketingets Side holdt fast ved, at der skulde indføres Eksamenkommissioner i de teologiske og juridiske Fakulteter, derfor har man fra Folketingets Side holdt paa, at man ikke skulde gaa videre i Retning af faste, normerede Professorater, men snarere indskrænke deres Antal. Man har ment, at Indførelsen af Eksamenkommissioner skulde paa en Gang være til Gavn for Embedsmændenes Uddannelse og for Universitetets lærernes videnskabelige Frihed, og man har ment, at de faste Professoraters Antal helst, navnlig naar man saa hen til Universitetets fri videnskabelige Virksomhed, burde indskrænkes til saa saa som muligt, til saa mange som nødvendigt, for at Universitetet kunde løse sin Opgave som Eksamenanstalt. Der er jo nemlig flere Ulemper ved at have for mange faste Professorater. So flere faste Professorater man har, som skulde besættes, jo mere Fare er der naturligtvis for, at man af og til faar dem besatte med Underangstræfter, naar man ikke har Førsterangs- i det givne Øjeblik. Men der er ogsaa en anden Fare derved, og det er den, at jo flere faste Professorater man har, jo vanskeligere vil det være af økonomiske Grunde at skaffe Plads for dygtige Videnskabsmænd, som komme frem, og som ikke kunne saa Plads inden for de faste Rammer ved Universitetet. Folketinget har imidlertid ikke hidtil kunnet sætte sine Ønsker igennem paa disse Omraader, og det har heller ikke i denne Samling kunnet sætte sine Ønsker igennem med Hensyn til Universitetets Ordning i denne Retning. Men desuagtet tror jeg, at der i denne